ایران ورزشی

www.inn.ir/sport | iranvarzeshii | روزنامه صبح ایران ● سال سی‌ام ● سه‌شنبه ۲۶ آبان ۱۴۰۵ ● 17 Nov 2026 ● ۷ جمادی‌الثانی ۱۴۴۸ ● شماره ۸۲۶۶ ● ۱۰هزار تومان





عراق، اولین آزمون بزرگ نسخه تازه یوزها

جدال با رقیب آشنا

جوانگرایی با دو بازی آغاز نمی‌شود

قلعه‌نویی به ترکیب اصلی می‌رسد؟

۲

انتخابات کمیته ملی المپیک و شایعات زودهنگام

تصاحب کرسی ریاست آسان نیست

خسروی‌وفا، دبیر، سلطانی‌فر و دبیری وارد کارزار انتخابات می‌شوند؟ آیا اساسنامه، حضور افراد فاقد سابقه ورزشی را منع کرده است؟

۳



عکس: امیرحسین خیرخواه

شماره ۱۰ تیم ملی چشمم را گرفت

پیشنهاد مایلی‌کهن به پرسپولیس
محمودی قولنامه آپارتمان بیاورد!

چرا وحید هاشمیان عوض شد؟ همیشه قافیه را می‌بازیم و نفرات را برکنار می‌کنیم

اگر جوان شایسته‌ای برای بازی در تیم ملی وجود داشته باشد و او را نبینیم ظلم کرده‌ایم

۶

اتمام حجت بختیاری‌زاده با مدیران

هیچ بازیکنی حق جدایی از استقلال ندارد

الهلال مشتری جدی یاسر آسانی

تراکتور و سپاهان به دنبال ستاره‌های آبی

۷

همزمانی جنجال بیفوما با چالش مدیریتی در استقلال خوزستان

کودتای نافرجام علیه مدیرعامل

۵

از قراردادهای نجومی تا بدهی‌های انباشته و تصمیمات غیرحرفه‌ای

معماران فروپاشی فوتبال باشگاهی

عابدینی: مدیران باید خدمتگزار مردم باشند

۸

شوک بزرگ به تراکتور

بیرانوند قراردادش را قبول ندارد

۵

دلافوئنته پس از شکست مقابل انگلیس

ناراحت نباشید شما تاریخ‌ساز شده‌اید

پدری، قربانی انتخاب‌های آقای سرمربی

۴

سرمقاله

کیفیت و کمیت مربیان

مجید سلطانی

خبرنگار

یحیی گل محمدی از نیمکت تیمی در عراق به نیمکت تیم امید آمد. او یکی از معدود مربیان ایرانی بود که نیمکت تیم‌های غیرایرانی را هم تجربه کرد. فوتبال ما اصولاً عادت به چنین ترنسفرهایی ندارد. اینکه مربیان ما به تیم‌های باشگاهی و ملی دنیا در کشورهای دیگر بروند و عملکردی قابل دفاع از خود به‌جا بگذارند تا راه برای دیگر مربیان ایرانی باز شود.

در چند وقت اخیر فرهاد مجیدی و علیرضا منصوریان دو مربی مشهور ایرانی بوده‌اند که در کشورهای عربی مشغول به کار شده‌اند؛ اما آیا این برای فوتبال ما کافی است؟

فوتبالی که ادعا می‌کند همچنان در میان کشورهای درجه اول فوتبال قاره است، آیا توانایی تولد مربیان باکیفیت را ندارد؟

اجازه بدهید برای پاسخ به این پرسش، دو سه دهه به عقب برگردیم. زمانی که مربیان کروات احاطه کاملی بر فوتبال ما داشتند و با وجود عملکرد مناسب، اجازه نمی‌دادند مربیان ایرانی در کنار آنها شیوه‌های نوین مربیگری را بیاموزند.

در حقیقت فوتبال ما مربی متولد نکرد و در مقطعی ۱۰ ساله، علاقه‌ای هم به این کار نشان نداد. حالا فوتبال ما وارد برهه‌ای تاریخی شده که عرصه برای چنین کاری فراهم است. با توجه به دو جنگی که به ما تحمیل شد و شرایط اقتصادی حاکم بر کشور و فوتبال، بهترین فرصت برای آغاز چنین پروسه‌ای فراهم شده؛ اما آیا در همین موقعیت هم علاقه‌ای برای پرورش مربیان علمی نشان می‌دهیم؟ پاسخ کمی نگران‌کننده است: خیر!

اینکه «فوتبال ما به مربی باکیفیت داخلی نیاز دارد یا خیر» و اینکه «ما چنین مربیانی در اختیار داریم یا خیر»، دو پرسش جداگانه با دو ماهیت متفاوت است و ضرورت دارد به پاسخ هر دو پرسش برسیم.

فوتبال ما برای ترقی و تعالی نیاز به ابزارهای تازه دارد. تکیه کردن به وجوه مختلف علمی که وارد عرصه مربیگری در فوتبال شده، بخشی از این نیاز است که نباید به آن بی‌اعتنا بود. باید به این سؤال جواب داد که بدنسازی، روانشناسی، تغذیه، آنالیز، تمرین منطبق با تاکتیک‌های روز، پزشکی ورزشی و موارد مشابه تا چه اندازه مورد توجه مربیان ما قرار می‌گیرد و چقدر «بی‌فایده» تلقی می‌شود. رسیدن به پاسخ همه این پرسش‌ها، کلیدی است که به ما برای باز کردن روزنه‌ای به سوی آینده کمک می‌کند.